

דוגמה ומופת לכל המתלוננים על רמת השלוויה: בעיירה אבי בשוודיה, הודיעו כל שמונת אלפי התושבים במקום כי הם מסרבים לשלם את אגרת השלוויה שלהם, ומחלים על התענוג שבדאיית תכניתיה. את התנועה הזאת אירגן הכומר המקומי במחאה על האלימות וניבוליה הפה התכופים שמשמיע המסדר הקטן. לזאת קוראים ארץ חות טובה. הלואי אצלנו.

הדרך לגהינום

"עונות האדם" - אילי גורליצקי בתכנית יחיד - במאי: יוסי בנאי - עמודים מוסיקליים: עמואל קרטן.

הופעה מעין זו יכולה בהחלט לגרום תסכול למבקרים. מצד אחד, אי אפשר להתעלם מן העובדה שנעשה כאן נסיון להגיש תוכנית בידור ברמה גבוהה, עם פזמונים מובחרים של מלחינים כמו מוסקאקי וברל, וקטעי פיוט מאת מגוון רחב של משוררים, מאברהם אבן-עזרא ועד לרוד אבידן. העיבודים של עמואל קרטן הצעיר מעידים על תשומת-לב, על נסיון להיות שונה ומקורי. למרות שלעתים נדמה כי הליווי בולט יותר מן הזמר, הרי עיון של שלישייה המורכבת מגיטרה, באס וצ'לו, ללא תופים, פועל בהצלחה ברוב המקרים.

לעומת זאת, קשה מאוד לעכל את הר תרגומים הצולעים לשיריהם של השאסור-ניאריס הצרפתיים, או של יאנונרד כהן ודינובאן. אילו היו כל אלה תובעים לדון את המתרגם א. גורלי שזהו לא ידועה, על השחתת יצירותיהם, אפשר היה בהחלט להצדיקם. אם לא די בכך, אילי גורליצקי, שהוא בהחלט שחקן מוכשר, מנסה להקנות לכל החומר שהוא מגיש אופי של בידור קליל, ולכן מתר קבלים פיוטים מלאי השראה כמו ערב פתאומי של אבידן, קאריאטורה. הצרה

זמר גורליצקי
כוונות טובות

הגדולה שבכולן, היא שאילי אינו זמר, ואם הוא יכול לזמן לזמן להצטרף למחר זה מוסיקאלי מבלי לעשות בושות, הרי כאשר הוא צריך לעמוד על במה ולהיות זמר בזכות עצמו, הוא מעמיס על אוזני הצופים נטל כבד מנשוא.

לבסוף, קשה להבין מדוע היה צורך כלשהו לצרף לתוכנית העומדת בדרך כלל על רמה גבוהה, כמה בידחות שדרי פות לגמרי, כמו אותו דיקלום ישן נושן

עברית מדוברת לא נורמלית

בואת דן בו'אנוץ ונתיבה בן-יהודה

מרוך זה הוא תוספת למזון המפורסם של דן בן אמוץ ונתיבה בן-יהודה. הקוראים מוזמנים לשהות במערכת מדים וכיטיים משהם.

יש זה ראות מופתחות

לר' (1) סובלני, רחב-לב. "תהיה לר' איתו. בסוף הוא יתפוש" * "מה אתה פתאום כזה לר'! לא רוצה שום וויסקי. מספיק לי תה, כמו תמיד."

צורה לה/צורה לו
ביטוי שמשמעותו: יש לה צורה גרועה מאוד; אין לה צורה כלל וכלל. "הציג לי את אשתו החדשה. צורה לה." * "בזמן האחרון הוא עוד נהייה לי הפני צורה לו."

שלופר
ת', כינוי ליגלוג לאדם האהוב לישון, מנומנם, איטי, "שאינו מזיז את התחת." * "את השלופר הזה אתה רוצה לסחוב למסי-בה?" * עד שהשלופר הזה יוציא מאמר מהיד שלו!"

עלה למשפט
ביטוי שמשמעותו: הואשם, נתבע. "שכח את הפס - עלה למשפט."

צפרדוזה
ת', כינוי גנאי לאדם מכוער, דור חה, שצורתו החיצונית מעוררת סלידה. א: "ראית את סמלת הסעד החדשה?" ב: "עזוב. סתם צפרדוזה." * השין גימל מודיע שהגיעו צפרדוזות למעון." (דודי ברגמן, צה"ל)

עשה גז
הסתפר. "היה נראה כמו אריה. עשה גז - ועכשיו נראה כמו שפן." (ד"ר חיים גלאון - רמת-אביב)

מכפיל אותו
עולה עליו, טוב ממנו בהרבה. "מה אתה? שהרבני הכפיל את שפיגלר ב-גוליס." (נעמי הירשל - תל-אביב)

פרפר
ת', כינוי לאדם, המחליף תדירות את בת-זוגו. גם בלשון נקבה, פרפרית, המחליפה את בן זוגה לעתים תכופות. "יא אללה, איזה פרפר זה. את תיק המנין היה צריך לתת לו בממשלה!" (נעמי הירשל, תל-אביב)

שתי נקודות
ביטוי שמשמעותו: נכון מאוד! הצדק אתך! הכנעת אותו לחלוטין! "אז בן אהרון אמר לו: 'אם אתם נגד ה' דגל האדום, אז למה נכנסתם להסתדרות?' בחיך, שתי נקודות!" (נעמי הירשל, תל-אביב)

ספרי
ש', תריסר, חומר המוצא מן המיכל בהתוה, בעיקר לשיער. "אתה רוצה להבין מה הפנטז? שמתו ספרי!" (נעמי הירשל, תל-אביב)

לא עשה חשבון
ביטוי שמשמעותו: לא התחשב בשום דבר, לא היה איכפת לו. "בא לו להשתין. נעמד ברחוב, השתין על עץ, לא עשה חשבון לאף אחד." (ג. אלון, גבעתיים)

אינטימיגוכים

הפרטיטורה הכי פיזיקל'ה בעולם

בלעשות כסף הוא מרד!

הספרדי של דה פליה או פאואן לנסיכה שהלכה לעולמה של ראול, אלא גם ליציר רות פחות ידועות שנכתבו במיוחד להרכב זה של כלים. כמו הדואט של קארולי, מל-חין איטלקי בן תקופתו של בטהובן.

התקליט מומלץ בכל פה. פרט להסד תייגנת אחת: נגני הגיטרה שיאזינו לו עשויים לקבל רגשי נחיתות לצמיחתו.

על נישואין של ג'ון, המוכר מקרוב לכל מי שהאזין פעם בחייו למצעד הפזמונים, מתוך הליטה משומש מאוד שנקרא בו שות וסנדקאליים במשפחה.

זהויה אנתולוגיה על האדם בגיליו השור-גיב, שהורכבה עם כוונות טובות להפליא. כל הצרה עם כוונות טובות היא שלרוב הן מוליכות ישר לגיהנום.

תקליטים

קארל ויין - אר.סי.אי. 8239

קארל ויין היה בעבר סולן בלהקתי קצב בריטית מצליחה בשם התנועה, או, נעלם לחלוטין בחבורה, ולא עשה רושם כאלו נודע לגדולות ונצורות בזכות עצי-מו. היום, לאחר שנשטש את הלהקה והוא מנסה את כוחו בגופו, עדיין קשה לקבוע את נהג בחוכמה או לאו. אותו ויין שהי לך לאיבוד כאשר חילק את אורות הבני-מה עם אחרים, מתגלה עתה כבחור בעל קול עמוק ונעים לאוזן, המזכיר לא מעט את בן ארצו מאט מונרו. לעומת זאת, הוא חסר עדיין את בגרותם של זמרי הבלדות שהוא מנסה לחקות בתקליט זה, ומה שמקבל בסופו של דבר הוא אוסף של שירים שמתחלקים על אוזנו של הר מאזין כמים על נוצות של אווה. יתכן שבעזרת רפרטואר ראוי לשמו, יוכל ויין לפלס לו מקום בין זמרי מועדוני הלילה

המויגו בין שני הכלים, הרגישות והגנינה, והוירטואוזיות של השניים הופכים כל קטע לחוויה. והכוונה לא רק ללהיטי המוסיקה הקלאסית הקלה כמו המחזור

סיקורת

הגדולים, אבל בינתיים, כל מה שהקליט רומז רק שיש לו קול לא רע. לפעמים גם זה דרוש להצלחה בעולם הפזמונים.

ספרים

נכוניות ואורגאזמות

The Betsy - Harold Robbins (Pocket+Books, N. Y.). ה"בטי" מאת הארולד רובינס - הוצאת פוקט בוקס 375, 1972, 8.45 ל"י.

"ישבתי במיטה ולגמתי מן הקפה החם כאשר האחות נכנסה לחדר. היתה זאת האנגלייה עם השדיים הגדולים." כך זה מתחיל. 14 עמודים לאחר מכן, אותו ברנש שלגם מן הקפה מביא בחורה אחרת לצרוור

זמר ויין
לפעמים גם קול דרוש

שלם של אורגאזמות בעזרת הקלטות של מירוצי מכוניות. המגרים באופן מיוחד אותה הנערה. זה רק המבוא.

כמובן, לא קשה לזהות שהמדובר בספר של הארולד רובינס. גיבוריו, כרגיל, וירטור-אזויס בלתי רגילים במיטה ובדרך כלל יש להם גם אבר-מין שנשים מתעלפות למראהו ואחר כך אינן מוכנות עוד להסד תפק בשום דבר אחר מלבדו. שוב כרגיל, יש כאלה שחסרים את מספר האינצ'ים הד"ר רשים בעולם אכזרי זה של תחרות מת-מדת. נשותיו של רובינס משועבדות כולן לפלאוס הגדול, וכשהן מתנפלות עליו, הן משיגות אורגאזמות מיידיות בתריסרים. על בסיס פסיכולוגי איתן זה, מתנפל הד"ר רובינס על תעשיית המכוניות בא-מריקה ומגלגל מעשייה על איל-תעשייה בן תשעים המחליט כי מאחר ונשים הן כבר מחוץ לתחום בשבילו, עליו להוציא דגם חדש של מכוניות, שיציל את אמריקה מן האיום הנורא של התחרות הגרמנית וה"יפנית. תוך כדי המעשייה הזאת, נוטל רובינס מכל תכליני העונה: הרבה מין, קצת מאפיה, מזימות פינאנסיות למיניהן, ועוד סממנים של דורצ'יה ויטה כדי שיהיה ברור כי אינו מספר על בני תמותה רגיי לים אלא על נפילים של המאה ה-20.

מי שמסוגל להוציא את שיכולו לחופש במשך כמה שעות, יטבול בצינבאטים של רובינס ללא הרבה סבל, וישכח אותם ל-מחרת. מי ששיכולו מסרב לצאת לחופשה, ממילא לא יקרא את הספר.

לילה וסיוטים

"בית הבובות", מאת ק. צטניק בהוצאת שקמונה, 1972, "פיל", מאת ק. צטניק בהוצאת שקמונה, 1972.

שני ספרים אלה משלימים את ה"כרור ניקה של המשפחה היהודית במאה ה-19 (המשך בעמוד 12)